

Додумався осел, що він якась мина,
Зневагу від усіх доводиться терпіть,
Що надокучила така лиха година,
Що треба і йому хоч трохи краще жить.
Він чув, що там, над морем широченним,
Стоїть гора одна;
На тій горі, під дубом височенним,
Сидить всесвітній старшина;
По-вченому Юпітером він зветься,
По-простому ж — Нечипір Громовик,
Як гримне — аж земля трясеться,
Жахається і звір, і чоловік.
— Піду,-сказав Осел,— хоч що вже буде!
Побачимо, чи правду кажуть люде,
Що нібито відвага сльози ллє,
А в добрий час меди і вина п'є.-
Прийшов, на гору зліз, низенько поклонився,
А Громовик до його обізвавсь:
— Чого се ти тут опинився?
І як се ти сюди пропхавсь?
— Приволокла лиха година!
Сміється з мене всякий біс,-
Жаліється Осел,— усякая скотина
Дере передо мною ніс.
От хоч і коні... збруя, бляшки,
Коваль підкови їм кує,
Прикраси їм усякі є —
Побрязкачі, блискучі цвяшки...
А я... отак, як бач,
Хвіст теліпається, та й годі,
Нема порадоньки, хоч плач...
Владико! Змилуйся в пригоді! —
Владика засміявсь, аж ліс застугонів;
Покликав він Фортуниху Домаху;
— Ану, лиш,— каже їй,— порадай бідолаху,

Щоб між людьми і він бринів;
Ти начепи йому на шию срібний дзвоник;
Нехай, радіючи, хвостом вертить,
Як у болоті ополоник,
І дзвоником бряжчить.-
Зрадів Осел, у ноги повалився,
Фортуниху у рученьку лизнув
І так з гори чимчикувать пустився,
Що трохи шиї не звернув.
Побіг він навпростець, нічого не минає,
Чи нива, чи баштан— не розбирає.
Толочить і ламає.
На вигоні телят перелякав;
Ускочив у село — всяк очі витріщає,
А він брикає, хвіст задрав,
Аж куряву підняв,
Собаки гавкають, і дівтора тікає...
Цяцькований Осел придбав нову біду,
Де не повернеться — усе не до ладу,
Чи шкоду втне — не подарують,
Почують, що дзвенить,— палюгою частують.

Осел прислів'я нагадав,
А я до байки приладнав:
Нехай не забувають люде,
Що дурень всюди дурнем буде.
1891.